

UZZIŅAI

PAR BĒRNU PAMATA SLODZI:

Patlaban vēl spēkā esošais valsts pamatizglītības standarts paredz skolēna maksimālo mācību stundu skaitu nedēļā – pirmklasniekiem tās ir 22 mācību stundas, otrās klases audzēkņiem 23, un trešās klases skolēniem jau 24 stundas nedēļā. Ārpus pamata slodzes stundu saraksti tiek papildināti ar vienu klases audzināšanas stundu un dažādajām fakultatīvajām nodarbībām, kuras gan nav obligātas un tiek organizētas pēc brīvprātības principa.

Jaunais standarts, kas stāsies spēkā 1.septembrī, vairs neparedz stingri noteiktu stundu skaitu nedēļā, turpmāk mācību priekšmetā būs noteikts vairs tikai kopējais stundu skaits pa trim mācību gadiem –

piemēram, laikā no 1. līdz 3.klasei jābūt kopā novadītām 624 latviešu valodas mācību stundām. Lai arī pedagogiem noteiktā brīvība pēc saviem ieskatiem līdzsvarot mācību plānu var nedaudz mulsināt, tomēr "Druva" pārliecinājās – rekomendētā nedēļas slodze būtiski nav mainījies. No pamata programmas ar nākamo gadu gan izkritīs ētika vai kristīgā mācība, kas līdz šim – pēc izvēles viena vai otra – ir bijusi obligāto priekšmetu lokā. Tās vietā likta papildu nodarbība pirmās svešvalodas apguvei. Vēl šogad pirmo trīs klašu skolēniem svešvalodas apguvei ir atvēlēta tikai viena mācību stunda nedēļā. Dažās skolās tiek praktizēta otra svešvalodas stunda kā fakultatīvā nodarbība, kurai brīvprātīgi obligātā kārtā aicināti pieteikties visi audzēkņi.

Kori, muzicēšanas, sporta vai vizuālās mākslas pulciņi, kā arī citas fizisko, intelektuālo un radošo attīstību veicinošās nestandarta nodarbības ir brīvprātīgas.

Nākotnes nodrošinājums vai tagadnes risks

Vai saudzēt augošo organismu un plaukstošo personību, atstājot bērnam vairāk laika paša izraudzītām nodarbībām, vai tomēr ar uzviju izmantot brīdi, kad bērns kā sūklis uzņem iespaidus un ierādītās prasmes? Pie šādām pārdomām agrāk vai vēlāk nonāk vairums vecāku, meklējot atbildes dažādos avotos: teorētiskās

publikācijās, pedagogu padomos, paziņu pieredzē un, nenoliedzami, arī racionāli neizskaidrojamajā vecāku intuīcijā. Reizumis gan izšķiroša loma ir citiem aspektiem, piemēram, ģimenes budžets neļauj apmaksāt nodarbības, kuras bērns ļoti gribētu apmeklēt, vai arī ir ļoti grūti bērnu izvadīt uz pulciņiem, kas nereti sākas jau vecāku darbalaikā.

Plaša interešu izglītības speciālistu grupa 2012.gadā veica pētījumu "Interese izglītībā Latvijā un interese izglītības iestāžu lomā", un tā ziņojumā skolēna nepietiekamai nodarbinātībai kā teorētiski iespējamas tiek minētas arī pretējas situācijas – bērnam ir pārāk daudz ārpuskolas nodarbību, jo vecāki vēlas caur mazo risināt kādas savas personiskās problēmas. Piemēram, īstenot nepiepildītos sapņus, un rezultātā bērns vai nu apmeklē raksturam un izjūtām nepiemērotas nodarbības, vai to apjoms pārsniedz mazā organisma jaudu.

Fakultatīvās nodarbības ir ieguldījums ilgtermiņā – nākotnes karjeras likločos – , un tās ir arī praktisks atbalsts tagadnē, jo vecāks ir drošs par sava lolojuma lietderīgo nodarbi. Taču ir vēl kāds aspekts jeb vidēja termiņa ieguvums – pusaudžu vecumposmā tiek krietni satricināta jaunieša pašapziņa, un tieši līdz šim vecumam apzinātās spējas un sa-

ņemtā atzinība ir tas "spieķītis", kas var noturēt trauslo pašvērtējumu. Klīniskā psiholoģe Iveta Krūmiņa, savulaik stāstot par pusaudžu vecumposmā pastāvošajiem atkarību riskiem un jau agrīnajā audzināšanā rodamajām preventīvajām iespējām, vērsa uzmanību uz nozīmīgo resursu grūtā pārmaiņu laika pārvarēšanai. Vecumposmā no sešiem līdz 11 gadiem veidojas bērna stabilās intereses. Tātad – jo vairāk bērnam dotas iespējas atrast aizraujošas nodarbes, jo vieglāk pārdzīvojamai vajadzētu izrādīties arī pusaudžu gados neizbēgamajai identitātes krīzei.

Cēsu pilsētas Pastariņa sākumskolas psiholoģe Ilze Kricka – viņa arī pasniedzēja Latvijas Universitātes Pedagoģijas, psiholoģijas un mākslas fakultātes Pirmsskolas un sākumizglītības nodaļā – arī uzsver būtiskos ieguvumus, ko sniedz bērna ārpuskolas nodarbināšana agrīnā vecumā. Turklāt nav runa tikai par katra bērna unikālo talantu izkopšanu. Fakultatīvās nodarbības un pulciņi ir ārkārtīgi noderīgi "vispusīgu prasmi attīstīšanā, kā arī pieradināšanā pie rutīnas darba, kas ir panākumu pamatā". Vēl – ja pusaudžu vecumā jaunais censonis ir jau sajutis sava darba augļus, viņš nākotnē labāk spēš koncentrēties un iet uz mērķi.

To, vai vecāki mēdz pārspīlēt ar bērnu iesaistīšanu neskaitāmos

pulciņos, gan I.Kricka komentē atturīgi. Šādu izteiktu tendenci speciāliste neapstiprina, tomēr piekrīt, ka dažkārt ir situācijas, kad varētu būt pamats pārvērtēt skolēnam uzlikto slodzi, taču tieši tāpat vienlaikus ir ģimenes, kuras varētu veļt lielāku uzmanību iespējām bērnu nodarbināt ārpus skolas. Izteiktu galējību tendence patlaban nav novērota, un "situācijas tik tiešām ir dažādas," teic skolas psiholoģe, apliecinot, ka "šis ir tas jautājums, kur galveno toni nosaka vecāki". Iespaidu par iespējamu sākumskolas bērnu pārslogošanu I.Kricka skaidro šādi: "Parasti mēs vadāmies no personīgās pieredzes. Ja redzam, ka kaimiņu bērni līdz vēlam vakaram iet uz septiņiem pulciņiem, tad arī sliecamies izdarīt šādus spriedumus, bet vienlaikus ir arī bērni, kuri gandrīz nekur netiek iesaistīti."

Iepriekš pieminētā autoru grupas pētījuma par interese izglītības situāciju Latvijā ietvaros tika aptaujāti vairāk nekā divi tūkstoši interese izglītības audzēkņi. Tika aprēķināts, ka vidēji šie bērni apmeklē 1,8 pulciņus nedēļā – gandrīz visi aptaujātie tobrīd apmeklēja vienu vai divus pulciņus un tikai retais vairāk par diviem pulciņiem nedēļā. Tikai 4% no respondentiem norādīja uz pārāk lielu slodzi. □

Nepārspīlēt arī ar fiziskajām nodarbībām

Par vecāku reizumis nesaprātīgu attieksmi pret savu atvašu fizisko slodzi pērn konferencē "Vecāku revolūcija" izteicās sertificēts fizioterapeits un veselības centra direktors RAIVIS ARŠAUSKIS.

Lekcijā par mūsdienu bērnam piemērotām fiziskajām aktivitātēm viņš vairākkārt atsauca uz praksē sastaptajiem piemēriem, kad vecāki pusaudzi vai nu bīda uz profesionālā sporta rezultātiem un, kad bērna organisms neiztur, sagaida no dakteriem brīnumdarbus, vai tērē naudu, lai iztaisnotu bērnam muguru, kad ikdienas aktivitātes tā arī paliek pie galda un datora.

Attiecībā uz aktīvajiem bērniem, kurus arī pēc viņu rakstura "nevar dabūt laukā no sporta zāles", R.Aršauskis mudina nepakļauties kārdinājumam iemest viņus profesionālā sporta vidē, bērnu un pusaudžu organisma attīstībai tā ir pārmērīga slodze.

Savukārt skolēniem, kuri garī-

gi attīstās straujāk nekā fiziski – bieži viņus vairāk interesē eksaktās zinātnes, ir mākslinieciski noskaņoti un "vienkārši nevar izdzīt no mājas" –, nedarbosies iecere apmeklēt fizioterapeitu un uzlabot stāju, norāda speciālists. R.Aršauskim praksē radies priekšstats, ka vismaz daļa vecāku krietni pārspīlē: "Pamēģiniet paši uzvilkt sporta čības un izturēt to slodzi, ko uzliekat bērnam!" Viņš atsauca uz profesionālajā sportā plaši izmantotu principu, par ko gan mazo bērnu un pusaudžu vecāki mazāk ir informēti – 2+1 jeb pēc divām darba stundām vai dienām ir vajadzīga viena tāda pati atpūtas vienība. "Kad atpūšas bērns?" retoriski vaicā R.Aršauskis, aicinot ļaut bērniem attīstīties un izdzīvot pareizu fizioloģiju. Viņš skubina vecākus vairāk spēka ieguldīt līdzsvarota režīma saplānošanā, lai pienācīga vieta ir gan veselīgam uzturam, gan kvalitatīvam miegam, gan arī atpūtas brīžiem. Jāpiebilst – fizioterapeits arī atbalstīja brīvāku formātu skolas sporta nodarbībām, kā arī vērtēšanas atcelšanu tajās. □

VECĀKU PIEREDZE

Lai noskaidrotu ģimeņu pieredzi un secinājumus, "Druva" lūdza ar savu atvašu ārpuskolas ritmu un spriedumiem tā veidošanā dalīties Cēsu un Priekuļu apkaimes vecākus, viņus uzrunājot tematiskajās "Whatsapp" sarunu grupās, sociālajā tīmeklī "Facebook", kā arī programmā "E-klase" paredzētajā skolēnu vecāku saziņas telpā. Pēc aicinājuma atklāt bērna brīvā laika plānošanu pavērs krāšņa šīs tēmas ilustrācija, taču ne vienkārši sadalāma pēc vecāku izdarītajām izvēlēm. No tiesas, vairums atzīst uztraukumu par iespējamo bērna pārslogošanu vai vismaz apliecinā, ka seko līdzīgu bērna pašsajūtai. Tomēr nav nepārprotama vērtējama – cik daudz tik tiešām jau ir par daudz? Kādā ģimenē lēmums pieņemts par labu papildu sporta nodarbībām, piemēram, basketbolam, futbolam vai boksam, divas līdz trīs reizes nedēļā un varbūt vēl tikai

viena radošā nodarbība 40 minūšu garumā, jebkādas citas iespējas izslēdzot kā pārmēru smagu nastu. Taču ir bērni, kuri jau papildu sešgadnieku obligātās izglītības programmas apguvei apraduši ar diviem sporta veidiem (katrā 2-3 nodarbības nedēļā), individuālajām intelektuālajām vai vispusīgi attīstošajām nodarbībām, tostarp robotikas pulciņi, Montessori nodarbības vai privātskolas obligātās programmas padziļinātai apguvei. Cits piemērs – tautas dejas, futbols, peldēšana un vēl privātskolas.

Intensīvāko nedēļas plānu nostiprinājušie vecāki gan apliecinā, ka nemanot bērnos nogurumu vai nepatiku, jo lielākoties katra aktivitāte bijusi paša bērna gribēta. Tur varētu piekrist, arī raksta autorei nācies novērot, kā tikai viens pulciņš var nomocīt gan bērnu, gan viņa vecākus, ja tas nepamatoti uzspiests. Tajā pašā laikā – nevajag uzreiz padoties, ja atvase pretojas sākt

kaut ko jaunu, nepazīstamu. Fizisko aktivitāšu meklējumos introvertam bērnam nenoliedzami pirmais uzsvars liekams kopīgās nodarbēs ar vecākiem, un ir vērts viņam piedāvāt individuālu sporta veidu, kas pieļauj iespēju izslēgt bērnam nevēlamo sāncensības garu.

Atliek vien secināt – ne tikai katrs bērns ir atšķirīgs ar savām spējām, talantiem, interesēm, kā arī emocionālās un fiziskās slodzes izturību, bet arī katrs vecāks atrod atšķirīgus risinājumus, kā pilnveidot bērna prasmes.

Lappusi sagatavoja
LĪGA SALNĪTE

Projektu finansē
Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem

MAF
Mediju atbalsta fonds

IEVADS

Valsts, novada, pašvaldības robeža – šis jēdziens kļūst arvien nenozīmīgāks. Cilvēki brauc strādāt, mācīties, iepirkties tur, kur izdevīgāk, kur tīkamāk, un arī sports ir joma, kur robežas nepastāv. Sportists, komanda izvēlas pašvaldību, kuru pārstāvēt, sacensības, turnīrus, kur startēt, pat, visticamāk, nepaskatoties, kura novada, administratīvajā teritorijā tie notiek.

Lūk, daži piemēri. Cēsu florbola čempionātā startē komandas no Pārgaujas novada, Vecpiebalgas, Amatas novada, Siguldas, Smiltenes, Brenguljiem.

Cēsu atklātajā futbola čempionātā piedalās komandas no Siguldas, Raunas, Valmieras, Mazsalacas, Limbažiem, Priekuļiem. Turklāt ziemas turnīrs notiek Priekuļu novadā, tehnikuma sporta zālē, kas vēl jo īpaši parāda, ka sportā nav robežu.

Cēsu atklātajā novada čempionātā startē spēlētāji no Valmieras, Skultes, Vaidavas, Gulbenes, Rūjienas, Naukšēniem, Rīgas, Apes, citām apdzīvotām vietām.

Vecpiebalgas darts turnīrā piedalās šautriņu metēji no Cēsaines, Inčukalna, Kārsavas, Limbažiem, Preiļiem, Rīgas, Smiltenes, Valmieras, daudzām citām vietām.

Cēsu, Priekuļu, Amatas novadu rīkotajos pludmales volejbola turnīros piedalās komandas no plašās apkāmes.

Šo uzskaitījumu varētu turpināt, un pilnīgi droši var teikt, ka gaidāmā administratīvi teritoriālā reforma nevienu turnīru neietekmēs. Izdošanos un dalībnieku skaitu nosaka pavisam citi faktori, pirmkārt, organizatoriskais līmenis, otrkārt, dalības maksas, tad vēl konkurence un citi.

Cēsu sporta bāze Priekuļos

■ **VĒSTURE.** Ilgu laiku uz slēpošanas – biatlona kompleksa tiesnešu mājiņas bija redzami abu pašvaldību uzraksti, līdz brīdim, kad pašvaldības vairs nespēja sadarboties bāzes apsaimniekošanā.

Foto: no "Druvas" arhīva

Reforma apturēja attīstību

Cēsu rajonā līdz pat tā pāstāvēšanas beigām sporta dzīvi koordinēja **GUNARS DUMBRIS**, kurš ilgu laiku bija arī "Cēsu Olimpiskā centra" vadītājs, rūpējās par slēpošanas un biatlona kompleksa attīstību, uzturēšanu.

Jautāts par reformas ietekmi uz sporta attīstību, viņš norāda, ka 2009.gadā veikta robežu pārdaļē pilnīgi noteikti nelabvēlīgi ietekmēja Cēsu Olimpiskā centra attīstību: "Kad sākās cīņas starp pašvaldībām, bāzes attīstība apstājās. Pirms dažiem gadiem notikusi centra dalīšana arī neatstāja patīkamu iespaidu, bija sajūta, ka nevienam šo bāzi nevajag. Bet tā taču savā ziņā bija Priekuļu vizītkarte, diemžēl novadam pietrūka drosmes, uzņēmības to noturēt savās rokās.

Kad bija vienots Cēsu rajons, strādāt bija vieglāk. Pirmkārt, bijām lielāki, tas bija prestižāk. Tolaik visi, tostarp rajoni, bija kā domubiedri. Tagad novadi bieži vien ir kā mazas karalistes, kas domā tikai līdz savas teritorijas robežai. Valsts līmenī neviens nedomā un neskatās. Līdz ar to starp novadiem rodas nesaskaņas, domstarpības, tautas valodā sakot, notiek "kasīšanās". Ar pilnu atbildību varu teikt, ka ar iepriekšējo reformu patiesībā palikām zaudētājos, daudzas labas lietas tika sabojātas. Atceroties to pieredzi, ar bažām skatos uz gaidāmo reformu. Tai, protams, ir jānotiek, bet negribas, ka atkal politiķi ņems virsroku, kaut ko salaižot grīstē."

Kā rajona sporta dzīves koordinators G. Dumbris bija jāveido rajona komanda dalībai Latvijas vasaras un ziemas olimpiādēs. Pirmajās divās vasaras olimpiādēs 2004. un 2008.gadā, kas notika Ventspilī, piedalījās komandas no visiem rajoniem un republikas pilsētām (dalībnieku skaits olimpiādēs – 3267 un 3954). Pirmajā olimpiādē pēc 2009.gada administratīvi teritoriālo reformas Liepājā 2012.gadā piedalījās 2500 sportisti no 81

pašvaldības, bet 2016.gada olimpiādē Valmierā – 94 novadu komandas (3729).

Šajā vasarā bija jānotiek kārtējai Latvijas olimpiādei, taču LOK izpildkomiteja konkursu par tiesībām to rīkot atzina par noslēgušos bez rezultāta, nolēmot, ka V olimpiāde tiks rīkota 2022.gadā, kad būs notikusi administratīvi teritoriālā reforma.

Esot klāt gan olimpiādē Ventspilī, gan Valmierā, jāteic, ka dalībnieku parāde ar 26 rajoniem tomēr bija iespaidīgāka nekā ar 94 novadu komandām, jo dažā šoļoja tikai viens, divi, trīs sportisti. Arī G. Dumbris atzīst, ka šoļot kopā ar daudziem desmitiem, kur visi jūtas kā savējie, ir īpaša sajūta: "Tad ir pleca sajūta, visi esam kā viens. Tas taču labāk, nekā šoļot divatā, trijatā, jo, lai man piedod šie sportisti, bet tās pacilājošās kopības tomēr nav.

Arī kopējie pasākumi, piemēram, "Sporta laureāts", lielākā pulkā ir pilnvērtīgāki, aptverošāki, varēja uzzināt, kas notiek visā rajonā, tikās plašāks cilvēku loks. Negribu teikt, ka tā bija pareizāk, bet jāatzīst, ka mazākos novados šādas reizes sanāk tāda kā malšanās savā mazajā katliņā."

Viņš arī noraida izskanējušo apgalvojumu, ka lielā novadā sportisti no attāliem pagastiem tiek aizmirsti: "Ja runājam par Cēsu rajonu, tā noteikti nebija. Ja sportists bija perspektīvs, strādāt gribošs, ja rādīja labus rezultātus, viņš tika pamanīts un iespēju robežās atbalstīts neatkarīgi no tā, kurš viņš dzīvoja. Tagad valstī mazākos novados, iespējams, nav cilvēka, kurš atbild par sporta dzīvi. Un, ja arī pašvaldības vadītājs nav sporta entuziasts, šī joma var palikt novārtā. Izaugsmes var nebūt arī tad, ja ir sporta dzīves koordinators, jo viss jau atkarīgs no cilvēka. Katrs var darīt līdz zināmam līmenim. Viņš var sarīkot vietējos mačus, bet lielākā mērogā vajadzīgs līderis, kas var iedvesmot, apvienot." □

Iepriekšējā administratīvi teritoriālā reforma ietekmēja arī sporta bāzu attīstību, notikumi risinājās arī ap slēpošanas un biatlona kompleksu Priekuļu pusē. Ilgus gadus valdīja mierīga līdzsastāvēšana. Kompleksu apsaimniekoja SIA "Cēsu Olimpiskais centrs", kurā Priekuļu novada pašvaldībai un Latvijas Olimpiskajai komitejai (LOK) piederēja pa 40 procentiem daļu, bet Cēsu novada pašvaldībai 20 procenti.

Ilgi šāds sadalījums bija pieņemams, centrs strādāja, taču

pirms dažiem gadiem sākās šūpošanās. Vispirms Cēsis gribēja pārņemt 35 procentus daļu no LOK, bet nesaņēma piekrišanu, tad Priekuļu pašvaldība piedāvāja paritāti, kam savukārt nepiekrita Cēsis. Tad Cēsu pašvaldība savas kapitāldaļas piedāvāja Priekuļu pašvaldībai. Latvijas Olimpiskā komiteja izteica gatavību kaut ko no kapitāldaļām atdot, ja kāda pašvaldība tās vēlēšies. Priekuļu puse domāja, domāja, bet atteicās, piedāvājot Cēsīm savējās.

Runājot sportiskā terminoloģijā, bumba tika mētāta no vienas pašvaldības laukuma otrā, jau bija sajūta, ka neviens kompleksu īsti negrib, bet otram atdot arī ne pārāk vēlas. Neieinteresētību apliecināja arī tas, ka saziņa starp pusēm notika galvenokārt ar vēstulju starpniecību, uz kurām atbildes netika saņemtas, dažas pat nenonāca pie adresāta.

Situāciju grūtāku padarīja tas, ka slēpošanas – biatlona kompleksā ir samērā sarežģītas īpašumtiesības. Tas atrodas uz abu

pašvaldību īpašumiem, trases arī privātajās teritorijās, uz valsts zemes, daļa pieder pašai SIA. Centra galvenā infrastruktūra – šautuve, tiesnešu māja, mazais asfaltētais aplis – atrodas uz Cēsu novada pašvaldībai piederošas zemes.

Tad Priekuļi atteicās no savām daļām par labu Cēsu pašvaldībai, tās papildināja arī daļas no LOK. Tagad Cēsu novada pašvaldībai pieder 74,14 procenti daļu, bet atlikušie 25,83 procenti – Latvijas Olimpiskajai komitejai.

Protams, centra attīstībā bija pārtraukums, materiāli tehniskajai bāzei nepieciešama atjaunošana, rezultātā komplekss zaudējis savas pozīcijas. Var izteikt pieņēmumu, ka tas, visticamāk, nebūtu noticis, ja īpašums nebūtu sadalīts starp divām pašvaldībām. Un jautrākais, lai arī no kalna aiz šautuves noņemts uzraksts "Priekuļi", sportisti tāpat saka, ka brauks uz Priekuļu bāzi. □

Pilnīgi droši, ka sliktāk nebūs

Raunas novada pašvaldības sporta organizators **ANDRIS ABRAMOVS**, jautāts, kā raugās uz gaidāmo reformu, atzīst, ka sporta dzīvi Raunā tā, visticamāk, neietekmēs: "Protams, mēs jau vēl nezīnām, kur būsime, pie Cēsīm vai Smiltenes, bet katrā pusē ir spēcīgas sporta jomas. Abas šīs pašvaldības atbalsta sportu, tāpēc satraukuma nav. Taču viss būs atkarīgs ne jau no reformas rezultāta, bet no pašiem, cik būsime aktīvi, uzstājīgi. Domāju, nauda sportam būs tāpat kā līdz šim, neatkarīgi no novada nosaukuma. Jautājums, cik liela, bet arī tagad jau nevaram ne ar ko pārāk lepoties. Sportistus, komandas varam atbalstīt vien nedaudz, neesam izlepuši, pilnīgi droši, ka sliktāk nebūs. Manuprāt, mazajiem novadiem tiešām sliktāk nebūs, varbūt citādi būs lielajiem, kam nāksies vairāk dalīties."

Viņš arī norāda, ka sporta dzīvē nav robežu, komandas brauc spēlēt uz turnīriem citos nova-

dos, arī individuālie sportisti startē visā valstī. Raunas futbolisti Vidzemē labi zināmi, piedalās dažādos turnīros, veiksmīgi startē Cēsu vasaras čempionātā. Hokejisti spēlē Vidzemes atklātajā čempionātā.

"Viss jau vienkārši," saka A. Abramovs, "ja ir nauda, brauc un spēlē. Kaut ko var iedot pašvaldība, kaut ko samet pašī, tāpēc, ja vien cilvēkiem ir vēlme darboties, viņi atradīs, kur startēt.

Paši rīkojam nelielu volejbola sadraudzības turnīru, kurā startē mūsu komanda un volejbolisti no Liepas, Blomes, Alūksnes. Turnīrs piecās kārtās, sākam pie mums, tad izbraucam pie draugiem un noslēdzam atkal Raunā, kur apbalvojam uzvarētājus. Ja tikai ir vēlme darīt, var arī kaut ko sarīkot, protams, atbilstoši zāles lielumam."

Raunā ne tik sen atvērta sporta zāle, novada iedzīvotājiem tās apmeklēšana ir bez maksas. Sportiski aktīvie spēlē basketbolu, volejbolu, futbolu, pāris desmiti regulāri apmeklē svaru zāli.

Trešdienās ir ģimeņu vakari, kad vecāki ar bērniem var iet un darboties pēc savas patikas.

"Pagaidām vietējie neko par zāles izmantošanu nemaksā, nav zināms, kā būs pie cita novada, jo uzturēšanas izmaksas nav nemaz tik mazas. Varbūt noteiks kādu ieejas maksu, lai gan domāju, pašvaldībai savējiem jādod iespēja nodarboties ar fiziskajām aktivitātēm. Patlaban maksas pakalpojums ir treniņu zāles izmantošana, katrs nācējs par reizi maksā vienu eiro. Tas ir simboliski, bet, pirmkārt, disciplinē, otrkārt, ja būs pilnīgi par velti, nāks vienkārši padzīvoties," saka A. Abramovs. □

Lappusi sagatavojis
JĀNIS GABRĀNS

Projektu finansē
Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem

MAF
Mediju atbalsta fonds